

Az áldozat!

Ádám lustasága a bordájából álmában kilopott Évával módosul, a nő Ádám szolgálójává lesz! A lusta ember a közösséget fogyasztó!

A kétékezi ember a közösségnek szolgáló! Nem véletlen a nő szolga szerepe, majd a rendezett társadalmakban a szakmákba zárult szolga szerep. Mely a szolgálatra rendelt nőt átmenetileg felszabadítja, ám idővel a nő is szakmásodni igyekszik.

A szellemi ember a közösségnek önmagát átadó. Itt, a közösségben alakul át az átadás áldozattá, mint énfeláldozás vagy önfeláldozás, a kezdetben istennek való feláldozásból. Ez /talán/ az „én kezdete”. Folyamata pedig ilyen: látom már az istent, hatalmas; tehát odaadom magamat. 1/ a közösségért a közösségnek. 2/ mert falánk az isten. 3/ hogy magam eggyé váljak vele.

A falánk isten!

1. Az isten megesz engem!

Ennek a megismerő akaratnak, már kidolgoztuk azt a változatát, mely szerint Ő a megismerésben, vagyis az emberszerűvé lett, ember általi fürkésző, megismerő akaratban domináns; „isteni” vagyis /egyszeri/ önmagát ismeri fel. Közszerűen szólva ez a bármely vallás bármely alakja. E tekintetben az önmaga önfelismerése, ipszeitása, az ember tevékenysége voltaképpen „megismerő akarata” miatt valósul meg; az ember keresi; az ember vallás-vállalása tulajdonképpen jel-katalizátor. Kimondható tehát, ez esetben; Ő alkalmassá tette /teremtette arra az embert/, hogy felismerje Őt, mivel teremtményében is Ő volt és van.

Kialakulnak az ok nélküli okozatok! Melyek alternatívák nélküli választás-kényszerek, szükségképpen Őfelé irányítanak! Nevezhetjük ezt esztétikai vonzásnak*; ezekben az esetben; 1/ Ő, mint külső van bennem, / hinduizmus, kereszténység, iszlám, tao / vagy, 2/ magam is külsővé váltam vagyok Őbenne, /hinajána buddhizmus nirvána tana/. Vagy 3/ Ő mindig is bennem volt, /tao, iszlám/ 4/ egykor az Ő része voltam magam is /kizárólag a férfiak az ószövetségi zsidó elvben, - a nőt a férfiből nyeri, vagyis a nő nem istentől származik, - ezt folytatja a keresztény morálfilozófia és az európai materializmus/.

Ez a választ kereső kinyilatkoztatás inkább kinyilvánítás szerű /dekrétum/, amennyiben az esztétikai felismerést a logikába bujtatja. Bár a megállapítások, melyek több ezer évre takarót terítenek e kinyilvánításra, most már /fellebbentve/ logikaiként felismertetik a rejtett tulajdonságot, hogy mindezek felismerés jellege a voltaképpeni jó. Vagyis a rendszer úgynevezett logikája nem más, mint esztétika, a szépbe és kellemesbe bújtatott „jó”. Isten felismerése nem más, mint „jó”, nem rejthetjük el ama véleményt, hogy mindezek mögött a szexualitás méltóságos nyugalma bújzik a szépség elvébe, s mindez együtt lesz logikus, vagyis az a „jó”, mely a korszakot valójában a vallásos hitben kiegyenlíti. Ez lesz a harmónia alapja. Ez tehát nem egzisztencia, hanem esszencia. Az ember az önmaga által az esszenciából kreált abszolútumnak él, annak foglya és annak áldozza magát! Ez az áldozatba burkolt forma a szép és jó áldozata a kinyilatkoztatásban leli meg formáját. A megváltás a két princípiumot egyesíti az önáldozatban.

* Az esztétika a vonzáshoz áll közel, vagyis a hiányt igyekszik a felismert széppel pótolni. Minden felismerés ezért szép, és ezért esztétikai. Így a tudomány is esztétikai, belső mozgásában ugyan magához édesgette a logikát, mely úgyszintén szép, mert megelégedett önmagával, /a logika azt mondja magáról, hogy logikus/, e mögé bújzik, ez Ízisz fátyla. Miközben a logika nem egyéb, mint megnyugvás a keresésben.

E korszak jellemzője tehát annak az esszenciának a megjelenítése, melyet a vallások Brahma JHV , Isten, Allah nevekkkel jelölnek, s már létező entitásokká alakulnak, melyeknek áldozni lehet. S ezzel ismét esszenciái lesznek az abszolútumnak, mely a múltat az emberi tudatban, mint a vágy akarat-állapotának meghatározóját érti.

2. Engem megesz a fiam, az uránikus kígyó*, mely már az egót szorítja! E gondolat a középső

filozófiáját eredményezte; - ám a letapadt gondolatokból mocsár keletkezik, - mert; a szorított jelent /a préselés/ jövőként realizálja. A választott ok nélküliségek okokat keletkeztetnek /az Ószövetségben/, az okozatok realitása a választott októl függ. A függő keletkeztetés, vagyis a

választott ok nélküliség elvei pedig: minden kultúra és képződmény alapjává válhatnak; és az idő felismerésének, „a majd”-nak lehetnek kezdetei. Az idő, mely valójában mindenkor a „voltaképpen csak jelen” lehet – mert az nem más, mint a tulajdonképpeni /tulajdonságbeli/ legkisebb pillanat, mely éppen az által nincs, hogy nem idő. Azaz nincs, hanem lesz a „majd”-ban, önmagában megszűnik /a pillanatban/ – azonban felnőttként /a tudatban idő lesz, mint időszámítás/, azaz jövő és múlt idejű lesz. Tehát summázható; az időt múlt és jövő időnek a tudat /mely mintegy visszaemlékezik/ a „majd”-ból teremti. A teremtés teremti z időt, mely attól nem független, lévén, hogy maga adja meg a teremtés kezdetét. Nem véletlen a keresztény időszámítás kezdete, amint a muszlim időszámítás kezdete, stb. A tudat a múlt és a jövő! A jelen, pedig a pillanat, mely mindig a „majd”-ban /a voltaképpen teremtésben/ lakik, ott és az által létezik, ezért mint legkisebb pillanat nem is létezik!

A megismeréseket a memória spejzolja, e birtoklás által nevesíti; múltnak és jövőnek állítja. Vagyis *a tárolás alakítja* az időt! A tudat tároló képessége az idő múltja és jövője. Így értjük, hogy a tudat birtokló /megőrző/ érzékszerv, erre épülnek fel az „értelmiségi mellékeszmék”!

E két dimenzió, /a tárolt, /megőrzött/ mint „múlt” és a pillanatban jelen lévő „most”/ már koordináta rendszert jelenítenek meg; a tőlem függő, /általam birtokolt/ tudatállapotokban. Egyszerűen mondva a bennem lévő előttem és utánam lesz, ám csak bennem és általam lesz előttem és utánam. Önmagam e viszonyban ponttá alakulok; csupán vagyok /mint kezdet/, vagy; vagyok, mint a pillanat /néhány gondolkodónál csak maga a pillanat/; melytől, melyből a történések keletkeznek. Vagyis ha nem volna „fiam”, nem lenne múltam és jövőm, akkor nem volna kezdetem sem, ezért a fiúnélküliség konszenzusnélküliség.

Akkor ugyanis „az idő” miért van? Csupán belevetettek oda? Kik eszelték ki az egzisztencializmust? Az „időbe vetettek”? Akik nem nyugodtak bele a /permanens/ áldozat szerepbe. Akik bár már felismerték, hogy az isten kannibál, kielégíthetetlen éhségű fiúevő, sorsukkal szemben tehetetlenek, azt *belevetettségekben* élnek meg. A bálvány-idol szájába tömködi őket időképek!

Az Ószövetség nem vallás, hanem gazdasági projekt! Minden eleme a gazdagodást szolgálja. Az egy istennel való szerződés is, mely a más vallásokkal való ütközés okozza, mivel már tulajdonságok szerint birtokolja az istenígéretet más megvilágításba kerül olyan népeknél, ahol más tulajdonságok váltak lényegessé. Ezért is a tulajdonságokban való megnyilvánulás beleragad a pszichébe, és annak elmocsarasodását készíti elő. Valójában minden európai gondolkodásban a „Krisztus pont” az abszolútum; vagyis az önmegvalósult Jézus, aki önmagát áldozza fel, hogy téged ne kelljen feláldozni. Aki az „überments”-nek is alakot ad, akihez felérni, vele azonosulni kellene, mert ő az egyetlen keresztény stb.

E kérdéskör érinti a fiú feláldozása modelljét, nevezetesen, hogy /isten/ „fiában megeszi önmagát is!” Ez a fentiekől terhes! Ha nincs fiú, minden / a teremtés is/ megáll a pillanatban. Ám ha van, de feláldozom /a fiút a falánk isten visszaveszi/, akkor; így kielégítettem az isteni falánkságot, de elveszttem a holnapot. Ezért, ha ezt meg is tettem, és az egyszerű fiamat az áldozatnak /kötelesség szerűen/ bemutattam, mégis; fel kell támasztani az istentáplálékként feláldozott fiút, hogy ismételt feláldozhassam! S megteremthessem a jövőt! A jövő tehát az áldozat permanenciája, a kereszténység várja a „Krisztus” újrászületését.

3. Engem megesz a közösség, nép, nemzet, idea! /Szabadítsd meg a zsidókat a feláldozott Krisztus nyomasztó jelenétől!/ „Azok, akiknek írás adatott – egymás iránti fenekedésből – csak akkor különböztek össze, miután a tudás birtokába jutottak.” Korán 3. szúra 19 vers.

* Az uránikus kultúra gyűjtő jellegű! A kereszténység is önmagát gyűjtő-vallásnak definiálja. A gyűjtés szükségszerű kiválasztás, így szorítás is. A múlt szorító, fullasztó élmény, az egyszeri emberáldozatot az Ábrahám kultúra ismét feláldozza Jézusban! Szabadulj el a múlttól, mert nemcsak a dicsőséget tartalmazza az! Ne higgy a múltba mélyedteknek, a hagyományápolóknak és a jelenélkülieknek.

Mert a hit lényege /az olyan tudás, mely/ a Jézus köré fonható eszmerendszerekből táplálkozik. A

„Jézus-személy” karaktere a szeretetben, a kereszténység által kisajátított ideában fonódik köréd. E szerint azonban Te vagy az áldozat! Azt a szeretetet, amit egykor Krisztus a fogalomban megnevezett, ma 2000 év módosulásai után kohézióknak nevezhetnénk. Azt, ami Jézus és tanítványai közötti kapcsolat volt, ma tanításnak mondjuk. Azt az érzést, melyet felebaráti szeretetnek hívtak, ma empátiának mondanánk. /E karakter megformázása a történelemben felismerhető, a zsinati határozatokban fellelhető/.

Mindezek azonban csupán az ideában működtetők, a fentiek /1-2/ nélkül csupán lebegve létezhetnek. Vagyis nincs gyermek nélküli szeretet, és nincs szülő nélküli konszenzus. A szülő nem magányosan, hanem gyermekével menekül a konszenzusba, /viszi a templomba, lényegében gyermekét menti/, ahol a kannibál isten a gyermeket megeszi! A konszenzus a szeretetet öli meg! Az „én” megrettenve elszigetelődik, mert szeretetét /mely áradás/ felette és itta a konszenzus-isten, /kiüresedik/ és félelem töltődik; elvont értelme az Őreá vonatkoztatás nélkül értelmetlen lesz, csak istenben eltelve érti a történeteket. Az „én” értelme a „most”-ban megéri értelemmel, hogy eledele lesz az istennek. /az idő jövő idejét az isten már megette/, ez félelme oka, ettől való félelme menekítette a konszenzushoz, miközben tudja, a konszenzus ajánlja fel az istennek.* Kell, hogy legyen Ő, mert mindent Ő fogadott, - a konszenzusokba rejtett jövő időt, melyet a fiú alakjában képzelt, s melyet felkínált.

Ő az édes termelője, ő hazudik neked, amikor igazságot remélsz, ő is korbácsol téged és elveszi ami a tiéd! Mert Ő dörgölődzik a hatalomhoz, ő a talpsimogató! Doktor talpnyaló, ő a megmentő az érted szenvedő, a helyetted szomjazó!

A vallás nem tudatforma, ezért aztán a materialisták képtelenek megérteni a hit dolgait, s azt a pszichológiaiba taszítják, ahol az pszichés tünetnek értelmezi/. Miközben a pszichológiai sem, nem tudat sem nem hit, hanem meghalt remény! E halott remény, mint méhben az elhalt magzat bomlik, és bomlaszt!

A materialista vallások táplálékláncai „szükségképpen” monisztikusak; lásd az amerikai államok háborúit Vietnamtól Irakig, Pakisztántól a még el nem kezdett Iránig! /bár isten helyett most abszolútumot mondanak - és ezért a materializmus a szükségképpeni vallás/.

Vagyis feltehető a kérdés, a tudós fantáziája objektív? És a filozófus ébrenléte? Mely úgy indul, „mint zúgó vihar és úgy árad, mint az ár”. Ez a „szükségképpen” pedig nem egyéb, mint a Logosz, mely az Univerzum elve! A kannibál isten újkori arca tehát az Univerzum Logoszába rejtőzött kauzalitás. Mely így mondható; Te azért vagy, hogy istentáplálékot képezz! A kötődések és kapcsolatok rendje ennek következtében alakult, a fiú feláldozása istentáplálékként minden szülő feladata, ez az erkölcs! /Nem férfi az, aki még nem volt katona. Ez az eszme oly mélyen gyökerezett a K. und K. világrétegben, s azt követő szocializmusban, hogy a házasságokat a katonaság utánra toltta ki.

Ám gyakran a hagyományokat, mint alrendeket megőrzi, s a fiú csupán a jog vagy a hatalom öröklője, kimunkált tulajdonosa. „Nulla culpa sine lege”, teremts hát bűnt, hogy törvényt alkothassak hozzá! A gondolkodás mögött „aktuális háttérbázis” működik, mely annak valós tartalmát mintegy transzformálja. Ezért előfordulhat, hogy a kialakult vallások képzetei e tekintetben is, bár megőrződnek, a falánkság sorrendiségei mégis változnak; az „Atya” – „Fiú” – „Szentlélek” – „Mária” most már négyes istensége vonatkozásában. A mozgás; circulus viciosus? az Atya megeszi a fiút, a Fiú megeszi a Szent lelkét, a Szent lélek megeszi Máriát, Mária mint nő ismét szaporodni lesz képes, az Atyától.

*E szempont gyakran előfordult, amint a fiú csatába vonult, olyannyira hogy e rejtett önátadás működteti a hazafiság eszméjét is, függetlenül attól, hogy azt miért kell védeni. E tekintetben a hős mint modell gyakran olyan közszerű események okán alakult, amint a trójai háborúban olvasható. Ez évezredekre modellként szolgált, nemcsak a hős alakjához, de a hazaszeretet fogalmának értékeléséhez is. Jézus „fejlettsége” csupán a munkaállapothoz volt elegendő, nem véletlen a rabszolgákat tudta csak felszabadítani!

Az „Atya”; a primordiális lét ontológiai megjelenése, /az emberben/, másként a világegyetemet létrehozó, attól nem függő idea. Az ok nélküli okozat! Mivel semmilyen kapcsolata nem létezhet a „teremtés után,, / teremtményeit a teremtésben magukra hagyja, a későbbi nézetek, szövetség a teremtővel, vagy a tudományos evolucionizmus, e magára maradtság vergődő létformái/. Első;

voltaképpen megnyilvánulása az, hogy megeszi fiát. Ebben az áldozatban a fiú önfeláldozása jelenik meg, mert megszünteti, amit létrehozott, isten kivonult a teremtésből, magára hagyta a teremtett világot. Az Atya „Ő” szerepe kettős; megmarad, mint szubsztancia, ugyanakkor megszűnik, mint létező. A tizenkilencedik század végén Nietzsche szerint „Isten halott”. Ez a „nincs” állapota. Az Atya léte a nemlétezésben való lét, amennyiben az ontológiai létben /időlegesen/ még, mint gnózis megjelenik! A huszadik század jeleskedik a „mindent szabad” eszmében, a világháború mézárlásait valláscsinálások tömege kíséri, Amerikában társadalmi mozgalmakat is eredményezve. Az értelmiségi mellékeszmék e rendszerei azonban már ismeretek, a materialista vallások „imhol” viszonyaiban jelennek meg. A gnózis nem igaz ismeret, csupán viszony, amilyen mérték, a „fellelt imhol” a mérendő „teljességgel kitöltött végtelenhez” viszonyul.

A „Fiú” a „gnózis” a kereszténység hagyományában a názáreti Jézus, aki személyes megváltásával, Krisztusként az /ószövetségi hagyományban leírt, összegyűjtött, és tanított/ eredeti büntől megszabadított. E felismert büntelenséget feltámadtan megjeleníti; Pünkösdkor megszentelte a lelket, így az, mint „működtető” „Szent lélek” általa vált közvetítővé.

A „Szent lélek” kapcsolat a teremtő és teremtménye között; melyet a Pantokrátor Krisztus, a lélektől lélekig gyakorlatában, vagyis teremtménytől teremtményig vezet.

A lélek idea azonosítása az „Abszolútummal”?

„Mária” az „Anya funkció késleltetett” bekapcsolása a hímnemű teremtéselbe, alakjainak „fiához való viszonyában” az anyai szeretet, a fájdalom érzet felmagasztalása jelenik meg! Hiányzik /az elméletből/ az, amikor az organizmus önmagát vezérli! A test független a testtől, a lélek független a lélektől. A „Mária isteni princípium”* az „Atya vonzásába” kerül vissza!

„, hogy magam egyé váljak Vele”.

A késleltetések. Az „én” a másik tükreben látott kép, az „én velem” e másik által mutatott kép szerint vitatkozik; ahhoz méri, alakítja magát. Vagyis az „én” önvédelme a másik által adott vélemény védelme, azaz /már/ a konszenzus védelme. E szerint az „én” képesség, -s nem állapot- mely az „én” kettőséget – vagyis a másik tükreben keletkezett képét- lebegtetni az „én”-ben. Az „én” tehát nem önmagasság, nem ipszeitás, hanem e kettőségben ideaképének /konfúzus/ önmagával kevert hibridje. Ez a lebegő „én hibrid”, az a hamis „pszichológiai énkép”, a voltaképpen torzult személyiség, mely az egyé válási akaratban, mint „én” tulajdon, korcs alakká deformálódott. Ezért, ha egyé válni kívánsz Vele, nem megvalósítani, hanem megkeresni kell önmagadat. Cselekvésed ugyanis /már az a tükör, mely/ a másikban van, vagyis cselekvésed más-léted. Mert önmagasságod, „az ipszeitás” rejtőzik a félelem miatt, nem más a félelem, mint az /Uránikus konszenzus-kígyó/ növekvő szorítása, közszerűen: a vélemény, az ítélet!

E más jelet, mely hozzád kapcsolt és a modern társadalomban /elhiszed/, hogy te vagy, kóddal ellátva használja a pénzből élés materializmusa; /az énhez kapcsolt jel/ nem más, mint annak módja, hogy a kiválasztott, értékes /nemes/ embereket kivonja a konszenzusból. A nemeshez adott jel, /gazdaggá tesz/ a szegény jeltelen, mert /értéknélküli/ alárendelt marad. A konszenzusban az ily módon értékét fosztott tömegeből felszabadult szellemiség terheli, a konszenzus-társadalom struktúráját, a struktúrában hova kerülnek az értéktelen emberek

* Mert róla sosem beszéltek, hogy milyen ő nem tudta, hogy Ő nincs, csupán nem-beszélés, nem-vélekedés alakítja olyannak, mint ő. Így jószágos maradt, a jóban maradt! Nem alakították a vélemények, de nem is formálta senki sem. Megmaradt olyannak amilyen volt, azt mondták később „Ő jó”- pedig csupán magára hagyták. Sokáig volt a magányban!

értékes lelkei?* Helyesebb volna tehát, ha az a szellemi, /mely a létezés általános karaktere/ az általános vonatkozásban is hatna, s nem alakulna ki az egyediség jele, mely szükségképpen a nemeseket /gazdagokat/ és a /szegényeket/ hozza létre. E vonatkozásban az istentől elhagyottakat nehéz értékelni, mert a vallás tartalmisága csupán arra a rétegre tud hatni, mely gazdagodik. E a /vallás/ ugyanis csak a gazdagok vallása, az isten elkülöníti a jó és rossz embert, /ám/ az isten a dorbézolást és a henyélést kedveli. Ez a Dionüszoszi tulajdonságú pásztor-isten, a zsidó-keresztény

cselekvő embert, aki a teremtés utáni időkben a nő, viseli a cselekvés /szinte/ minden terhét.

Jobb lenne tehát, ha engednék hatni amaz erőket, miközben a konszenzus nyájas liberalizmusa a visszamaradók; zsenik, félkegyelműek, bolondok önmagát megvalósítani képtelenségére mutat, hiszen a konszenzusnak őket is felkínálja, hogy megőrizze a társadalom harmóniáját. Miközben ez a /méreg/ a valóságos pusztító erő!

A visszatartók rendje. Az „én” tehát nem ipszeitás, hanem kettőség, mely a konszenzusban hamissá alakult a más /másik-mely az ítéletet birtokolja/ által. A konszenzus „Prokruszesz ágya” az a melegágy, mely a hamis énképeket teremti, és egyre inkább igényli, így valójában megtermeli. /Én ez vagyok, én ilyen vagyok formulákban./ E „Prokruszesz ágy” nárcisztikus, valójában a „lusta szépség” ideája, mely a tevékeny-akarát szellemben torzul, a tevékenység arcát magára hamisítva. Amint maszkot tesz arcára, ez által lesz ő. Valójában a konszenzus termeli a hamis éneket, az alkalmazkodást mai szóval a kompromisszum képességet használja. Ezért az ipszeitás, az önmegaság elérése csupán keveseknek adódik, bár elrejtőzve tevékenységekben, a művészet némely formájában még most is tetten érhető.

Mert az ősbűn a lustaság! Az alsóbb kasztok bűne, akik még /mindig/ nem zárkóztak fel a „krisztusi szeretet” ideához, ám az idea velük szemben megértő; utolsó esélyük a szerénység, módszere pedig az alázat. Nem véletlen a még nagyobb alázat szajkózása a még szegényebbeknek. Mutathat-e valami olyant, mely szerint, ha az alázat teljesen megszünteti az /olyan/ makacs ént, mely e rétegeknél a felemelkedés /megnevezett/ akadály, akkor ismét a konszenzusba zárhatóak lesznek? Nem más ez, mint az ész hajlamok uralma a testiségen! A keresztény vallás, mint gazdasági program igazi gazdagságot az elosztástól remél. Ez az egyenlőség elve. De vajon, ha a szegény még szegényebb és még mélyebben alázatos az hova vezet; Ez a /papi/ gondolkodás a szegény forradalomban megnyilvánuló indulatainak az inverze. Mert a mélységek sokkal lejjebb vannak, amint azt keresed.

A mélység ugyanis a pék, aki megstíti a kenyered, s akkor ehetsz!. Minden más egyéb tőle következik, ezért légy vele szemben lojális!

A fékezők rendje. A konszenzus melegágya, a „zabáltatás - biliztetés” úgymond társadalmi normája, a volt termékek a konzervativizmus-fekáliája; a túlmelengetett, túlértelt áporodó ideák bűze ez!....

Melyeket társadalomnak tekintünk; a konszenzus túlertett nem társadalom, vágy-álmok konfúzus tömege, ami nem alkalmas közlésre, hiszen a konszenzus megegyezés előtti, vagyis oltalommal telített, és a voltaképpeni megbízás /amint a társadalmi szerződés/ a „mindenek előtti” megelőlegezést jelenti. Azt a bizalmat ugyanis, mely a társadalmi képződményekben a fékezők rendjének alárendelődik, a létező ezért ezt belevetettségek érzi. Az /ontológiai/ létezést /ugyanis/ birtokolja a vallás, ezért bár a tudósok dolga bebizonyítani a mégis-monizmus igazságát, vagyis a mindenkori „egy” teremtéselvet, azt folyamatosan fékezi, zárja a belevetettet.

Mely átnevezhető, mint a teremtő akarat-megnyilvánulása.

* A római jogot, az európai jogrend alapját a római patrícius és a római plebejus viszony határozta meg. E viszony területe, vagyis a patríciusok kisebb növekedési aránya a plebejusokkal, majd a barbárokkal majd az elnyomottakkal szemben okozta, hogy mint olyan használhatatlanná vált a néptömegek kezelésére. Mindezt felülbíráta az olyan egyenlőség eszme, mely az emberek egyenlőségéről kapott kinyilatkoztatást, vagy gazdasági okokból fontosnak ítélte azt vagy az áradás miatt nem volt egyéb választása. Ma különösen nagy gond minden ember egyenlőségét hirdetni, miközben a fejlett világ dűskálása naponta kerül szembe mások éhhalálával.

Mindez nem más, mint a tudósok és papok főhajtása ugyanazon eszme előtt. Ezért is a papok beépültek a házasság megőrzésébe. Nemcsak ők adják a házasságot, /a házassítás joga évezredekig a papoké/, a gyermekáldást de a férfi és nő közötti kapcsolódás minden lehetséges alternatíváját, a sírig bezárólag most is birtokolják! A papok valójában az élet urai. S mert azok lettek, betekintgetnek az élet mögé és ott is kiépítették hadállásaikat. A papok a túlvilág urai is!

A jóhiszeműek és a balgák; a tudósokba vetett hitek bizalommaradványai, /a tudomány majd mindent megold/, mert az idea az a szellemi táplálék melyet ha felkínál az abszolútnak mentesül

attól, hogy maga táplálék legyen. Az idea olyan kivonat, /extraktum/, kenet, balzsam, mellyel az abszolútot kenni, krémezni, balzsamozni lehet. Ilyen idea a tudás, az objektív, a valóság stb. melyek a voltaképpeni tudomány önismeretei, annak nárcizmusa. Az idea-múmia balzsamozása a szakértő tudósok-papok feladata; a megtestesült jóság szemléli a még nem jót!

A papok magyarázatai tehát, a jóság társadalmi előképeivé válnak- a jó és rossz balga ideája mentén. A jó a balzsamozásra alkalmas, ezért sokan „ilyenek” lettek; ha pénzed van, /bár belevetted vagy, mégis/ mindened van. Hiszen a pénz által birtokolod a jót, azzal az észet, mely maga a tudomány mely maga a humanizmus, stb. Az etika tehát így nem valóságos alapállás, hanem kompromisszum készség. Tulajdonképpen a konszenzus értelme. Ilyen vonatkozásban tehát; az etika értelem, s mint olyan tudat! Ez a szemlélet a konszenzus teljes zárásából következik, feltevése; ha az abszolútumban vagy, azonos vagy azzal, vagyis téged is balzsamoznak.

E nézet a mozgást /valóságosnak/ tekinti, miközben a mozgás a társadalomban az által van, hogy a nők /a gyermekek által biztosítják/ a társadalmak folyamatosságát. Ezért a társadalomban nem lehet mozgást tételezni, hiszen a szaporodás nem mozgás. A szaporodás mely női képesség adja a társadalmat, vagyis a valóságos jövőt, azaz a mozgató elv nem isten hanem nő. Amint ha a nő nem szül, nemcsak a társadalom kontinuitása szűnik meg, / de ember nem lévén többé/ a gondolat, /mely emberi/ sem keletkezik. Ez tehát a kulcsa annak a /kamrának/ ahol felismerve a nőt fogva tartotta több ezer évig; és ez a magányos nők a szinglik tapasztalata is. Ezért nagyobb és hatásosabb fenyegetettsége a konszenzusnak mint a proletárforradalom, mely valójában férfiviadal, és a munka társadalmával kapcsolódott egybe.

Az a nő, aki gyermeket ad továbbviszi a társadalmat, aki nem az a konszenzusban marad, /a munka alapú társadalomban marad/, számára ugyanis változatlan a kérdés, miért vagyok ide - / a társadalom ugyanis gyakran és ezekben az esetekben is csupán „helyzet”/; belevetve? Ha megváltoztatom magam, mégsem változnak viszonyaim, mert azok mint bilincsek a konszenzusban fognak. Mert a helyzet nem ad lehetőségeket! Vagyis nőként gyermekemet oda kell adnom a /munka alapú/ társadalomnak, vagy úgy is felfogható, elveszi tőlem a társadalom. Mostanában szaporodnak az olyan közösségek, akik nem adják oda gyermekeiket, saját maguk saját szemléletükben és saját szeretetükben nevelik és óvják őket.

Másrészt mondható, a társadalom termelteti a gyermeket, első sorban pénz juttatásokkal befolyásolja, mai szóval a „gyermekvállalási kedvet”, szép és még szebb jövőt hazudva számukra. A mostani politikai helyzetek, melyek a középgenerációnak sem tudnak léthelyzeteket teremteni a munka társadalmában, az időseket a nyugdíjmegvonásokkal fenyegetik, a fiatalokat és a meg nem születetteket pedig ígéretekkel becsapják. A gyermek a politikusok hazudozásaiban, mint a társadalomban /a „dologra foghatóság” lehetősége jelenik meg, mert a gyermek nélküli konszenzus csak a jelenben lehet.

Kimondható tehát; a jövő filozófiai jelenléte a gyermekben van. Így létezhetnek jövőtlen társadalmak, melyek szükségképpen nem hoznak létre filozófiát. Visszatekintve érvényesíthetjük tételünket, nem véletlen kevés a filozófia az európai kultúrákban. S nem véletlen a makacs filozófia centrikusság sem. Kialakult, hogy szinte az egyetlen használható filozófia a görögségben volt.

A jövőtlenség tünetei pedig a következők. A világot /az emberi világot/ valójában ez fenyegeti. Nem véletlen a férfi agresszió növekedése, és nem véletlen a nőmozgalmak szaporodása. Ám mai napig nem tudták a konszenzus-társadalmával szemben megfogalmazni álláspontjukat, /az emberi mozgalmak/- sorsuk valójában néhány politikai akarnok kezében maradt.

A gyermeket a nő 9 hónapra „átvállalja”, hasonlóan amint a vallás a megmentést. Az úgynevezett „terhességi szakasz” mint a nő előzetes jócselekedete van értelmezve, a keresztény gondolkodásban. /A nőt ugyan a férfi oldalbordájából hozta létre ám a gyermeket már isten teremtette/. A gyermek isten teremtménye, a terhességi szakaszt áldott állapotnak tekintik! Az európai társadalom e formát használja, a gyermek megszületése után lesz a társadalom tagja, kap nevet, és különböző bélyegeket. Ezt követően a nő az általa világra hozott gyermeket „átadja” a

konszenzusnak, /Jézust is „bemutatják” a templomban, kereszténységben a bevételezést keresztelésnek nevezik/, mely lajstromozást jelent, mely birtokba vételezés. Ez a hagyomány a feudalizmus öröksége, de fellelhető benne a pásztornépek kultúrája. A szaporodás vagyont jelent, ezért a szaporulatot figyelem övezi, valójában a vagyonosodás szaporodás is. Az állattenyésztő, és az embertenyésztő kultúrák fő kérdése ez, így az európai kultúrának, mely a folyóközi kultúrák öröksége is; egyik jellemzője. A fasiszta Németországban a német nő fajtajellegzetességeit a szaporodási képesség alá rendelték; fő karakternek tekintették. A szaporodás a hatalmi gépezet eszköze lett.

A konszenzus elszoktatja a gyermeket a családtól, minden diszciplína mely körülveszi, óvoda iskola munkahelyek, vallás és jog valójában önállósítani igyekszik a gyermeket, ez a korán kezdett önállósítás már az atomizálás része, /az individuális magány/ mely a terhességi szakasz után már domináns! A gyermek egyre távolabb kerül a környezetétől, gyakran a szülőktől is, a munkahelyek, és a pénz szolgájaként önállósodik, az atomizálódásban végleg elveszti minden kötődését. A mobilizált munkahelyek a még megmaradt kötődéseket is feloldják, így a pénzhez kötődésen kívül valójában semmi egyéb kötelme nem marad. Egyetlen kapcsolata saját életével van, melyet a fejlett társadalmakban szinte bárhol élhet, -/ez a lét és levés kérdésköre/- ; így még azzal a joggal vagy szokással sem kell szembenéznie, melyet a szűkebb, lokális környezet jelenthet. Valójában a társadalmak kötései mentén keletkezik lazulás, ezért a társadalom, mint olyan nem létezik, csupán csak a konszenzus.*

A jog a /zömében már/, a jó felé irányult, és a jót akaró társadalom mozgatóereje lehet. Mindaddig, amíg a jog vita, csak részben mondható hogy ; a modern jog jóakarát! E jóakarát jelenik meg, amikor a „fejlettebb” konszenzusok módszereiket a „fejletlenekre” oktadják. Ilyen folyamatok voltak a gyarmatosítások is, melyeket ugyan erős hittérítői tevékenységek is kísérték, ma még nem látható, hogy mindezek hatásukban visszaköszönnek-e? De ilyennek nevezhető a modern bírói gyakorlat, ahol „megváltoztatás” reményében ítélik el a bűnösöket.

Mindezek a folyamatok a nőt termelőeszköznek tekintik; a nő szerepe a /társadalmi/ folyamatosság biztosítása, az utódban, pedig az idea reinkarnációját látják. A folyamatosan újraszülető idea objektivációja keletkezteti, hogy a nő annak folytatásához teremti a feltételeket, a tulajdonképpeni gyermekszülés által, és így beleveti a /jó-jog-társadalomba/ a következő embercsoportot! A „te” személyes megmentés-lehetőséged, /a nő megmentése helyett/ a drukkerség lett, vagyis miért és miként mented, mentened meg a nőt! Nézed, /Te lusta Ádám/ amint a társad cselekszik?

*A „Kiindulás” is ezért használja a fogalmat; konszenzusnak azt a megegyezést tekinthetjük, melynek okán, vagy amiatt a csoportosulás létrejön. Ennek szervezett és rendszerezhető formája a társadalom. Ez azonban mindig zárt, kivéve az olyan állapotokat, melyekről a „kiindulás” gondolkodik, hiszen ezek azok, melyek a társadalmak felbomlását okozzák, és visszamarad a maradék hatóerő, mely gyakran csak centrifugális erő.

A gáncsoskodók alrendje. A gondolat-áramlást akadályozza az áskálódás. A csűrés csavarás doktorai, a konferencia megegyezések hite, a szükségképpeni világok keletkeztetései. A /szükség, mely Logosz/ valójában megszűntével újabb szükségeket szül. A szükség nem válik szükségnélkülivé, /Logosz-nélküliséggé/, hanem ismételt logoszokban folyamatosítja Logosz-önmagát. A világegyetem ószövetségi teremtése újabb kiegészítésekre szorul. Majd ezek is kiegészítésekre szorulnak. Ma a világegyetemről való képzeink abban a pszichológiai Prokrustesz ágyban keresnek pihenőt, ahol a „jó” adja a megállás, vagyis a megpihenés a konzerválás szükségének okát! Ez pedig a társadalmaknak az eltunyulását jelenti, ezért is jelennek meg azok a nézetek, melyek akár a görögség példájából kiindulva, vagy a huszadik századi fasiszmus némely fosziliájára építve igyekeznek a bomló ideát mint elméletet megőrizni. A megpihenés konzerválása, pedig telepeket, városokat hoz létre melyek, szükségképpen válnak az idea elpusztítóivá. Ezért lényeges a lusta-idea értelmezése! Mely a konszenzus vagy a társadalom alakjaként fogalmazható meg. E vagylagosság már nem tiszta eszme, ezt igyekszünk megjeleníteni és a konszenzusos Prokrustesz ágyból kimozdítva a társadalmi melegágy áporodott bugyoláltságából /legalább átmenetileg kicsomagolni azt. Látjuk, az áldozat nem más, mint az emberi lét!